

Stereotypy i uprzedzenia wobec osób niepełnosprawnych

Nasz cel:

Poszerzenie świadomości społeczeństwa z jakimi problemami zmagają się osoby niepełnosprawne w związku z stereotypami i uprzedzeniami, z którymi są utożsamiane.

Efekt naszej pracy

- Instagram
([instagram.com/loveinsteadofjudging](https://www.instagram.com/loveinsteadofjudging))
- Ankieta
(https://docs.google.com/forms/d/1wlf_aIRFBrw4DsRPJwKJvUWEkvXIKouK2eF8jqbmhTCo/edit?usp=sharing)

Przebieg projektu

Zdobycie wiedzy teoretycznej dotyczącej wybranego tematu:

- Stereotypy wobec osób niepełnosprawnych
- Sposoby na ukazanie osób niepełnosprawnych, jako pełnoprawnych, zasługujących na sprawiedliwe życie w szacunku

Przygotowanie ankiety

Przygotowanie instrukcji

- Utworzenie 22 pytań dotyczących stereotypów wobec osób niepełnosprawnych
- Odpowiedzi zaznaczane na 5-cio stopniowej skali Likerta

1- zdecydowanie się nie zgadzam

5- zdecydowanie się zgadzam

Analiza danych ankiety

Stereotypy, które mają miejsce wobec osób niepełnosprawnych:

- Osoby niepełnosprawne nie są zdolne do uczestnictwa w życiu publicznym
- Osoby niepełnosprawne nie powinny być zatrudniane do pracy
- Nad osobami niepełnosprawnymi należy się litować
- Osoby niepełnosprawne powinny uczyć się i pracować w tych samych placówkach co osoby zdrowe.
- Zdrowe dzieci nie powinny rozwijać się w środowisku, gdzie występują dzieci niepełnosprawne
- Osoby niepełnosprawne nie mają szansy na godną przyszłość
- Osoby niepełnosprawne wzbudzają współczucie innych w celu korzyści materialnych.

Opis własnych doświadczeń jako osoba niepełnosprawna

Nazywam się Marcelina mam 22 lata i od urodzenia choruję na dziecięcę porażenie mózgowie. Konsekwencją tej choroby jest niedowład połowiczny lewej połowy ciała. Od dziecka jestem utożsamiana z stereotypami panującymi wobec ON.

- **Ze strony nauczycieli:** Większość nauczycieli traktowała mnie tak samo jak „zdrowych” uczniów. Niekiedy zdarzały się propozycje ulgowego traktowania w szkole z powodu mojej choroby. Usłyszałam od nich wiele przykrych słów np. „skoro fizycznie nie domagam to umysłowo pewnie też” „nie mam szansy na chodzenie do dobrych szkół, i mogę zapomnieć o studiowaniu”. To dało mi energię do pokazania, że jest inaczej. Jestem zadowolona z tego gdzie jestem i przede wszystkim kim jestem.
- **Ze strony rówieśników:** Gimnazjum wspominam najgorzej. Wtedy po raz pierwszy przekonałam się jacy potrafią być ludzie. Tylko nieliczni nie patrzyli na mnie przez pryzmat choroby. Pamiętam wszystkie przykre komentarze i wyzwiska kierowane do mojej osoby. Wyzwiska były na porządku dziennym, z czasem przestałam już reagować na „inwalida, gdzie zgubiłaś wózek?” „kaleka” albo „powinnaś przebywać w hospicjum albo w jakiejś szkole specjalnej”. Przez takie komentarze wycofałam się z nawiązywania relacji społecznych, nie chciałam chodzić do szkoły. Stałam się nieufna wobec moich znajomych. W liceum było już normalnie, jednak niekiedy zdarzały się nieprzyjemne sytuacje dotyczące np. mojego pobytu w szpitalu lub sanatorium. Rówieśnicy mieli do mnie żal, że „sobie na wakacje pojechałam” a oni musieli chodzić do szkoły. W tamtym momencie oddałabym wszystko, żeby chodzić do szkoły i nie jeździć w takie miejsca gdzie była przewaga cierpienia niż radosnych chwil. Zawsze szukałam winy w sobie i mojej chorobie. Jednak zrozumiałam, że to oni (koledzy, koleżanki) mieli problem z akceptacją inności drugiego człowieka. Skutki traktowania w gimnazjum odczuwam do dziś, jednak nie poddałam się i spełniam swoje marzenia – studiując psychologię.
- **Ze strony lekarzy:** Pełen profesjonalizm, chociaż od jednego lekarza usłyszałam „przykro mi, że jesteś pokrzywdzona przez los”. Inni leczą mnie do dziś i traktują bardzo dobrze, nie dając mi odczuć, że coś jest nie tak.
- **Ze strony przyjaciół i rodziny:** Moja mama od początku o mnie walczyła, to właśnie od niej nauczyłam się bycia „wojownikiem”. Nawet jeśli słyszała od ludzi żeby odpuściła bo i tak mi już nic nie pomoże walczyła z podwójną siłą. Mamy bardzo dobry kontakt, zawsze wspiera mnie we wszystkim. Podobnie jest z resztą rodziny. Jednak mama jest dla mnie największym wsparciem.

Plany na przyszłość

Studiowanie psychologii sprawia mi ogromną radość. Jeszcze nie jestem pewna w jakim obszarze chciałabym pracować jako psycholog. Jednak idąc na te studia miałam w planach pracować z osobami niepełnosprawnymi czyli jako psycholog rehabilitacji. Z moich obserwacji podczas pobytu w sanatorium lub w szpitalu wiem, że takie osoby są wojownikami. Codziennie zmagają się z chorobą i starają się żyć jak osoby pełnosprawne. Czasami w walce zdarzały się wahania i częściowe odpuszczenie w walce. Potrzebują wsparcia w zmaganiu się z problemami a także w codziennych obowiązkach. Niestety wiem jak to jest tracić nadzieję na „lepsze jutro”. Odnoszę takie wrażenie, że chciałabym wspierać osoby w podobnej sytuacji i życiu codziennym .

Przygotowanie profilu internetowego

Profil **loveinsteadofjudging** poświęcony został zwalczaniu stereotypów związanych z niepełnosprawnością. Okraszony artystycznymi zdjęciami przekazuje ważne treści, uświadamiające o faktycznym funkcjonowaniu osób z niepełnosprawnością. Na profilu znajdują się różnego rodzaju ciekawostki, oraz wyjaśnienia powszechnie powielanych mitów.

Szanse, zagrożenia i przeszkody

Z przeprowadzonych badań wynika, że coraz większa część społeczeństwa stara się walczyć ze stereotypami wobec osób niepełnosprawnych. W społeczeństwie wzrasta świadomość o potrzebie akceptacji ON i pomocy im w życiu codziennym, prywatnym, zawodowymi społecznym.

Brak takiego podejścia może skutkować odizolowaniem się osób niepełnosprawnych od społeczeństwa, brakiem zaufania, wrogim nastawieniem, lub nawet problemami psychicznymi, związanymi z szeroko pojętą nieakceptacją.

Nie udało nam się „wypromować” naszego profilu na instagramie według oczekiwań. Jednak coraz więcej osób zostawia tam po sobie ślad, ankieta cieszyła się dużym zainteresowaniem.

Uważamy, że nasz projekt został zrealizowany ponieważ teraz więcej osób otwiera się na osoby niepełnosprawne i nie zwraca uwagi na ich inność i choroby z którymi się zmagają.

Zwiększanie świadomości ludzi pozytywnie wpłynęło na ich postawy i chęć nawiązywania relacji a także szacunek do osoby niepełnosprawnej.

Dziękujemy za uwagę!

**Marcelina Rakoczy
Michalina Podwyszyńska**

